

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. Y.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-1/LE-LE05-P18-2016, E. č. „X“, „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou jeho tehdejším právním zástupcem v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-1/LE-LE05-P18-2016, E. č. „X“, „X“, jímž byla jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), určena Litevská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného, který s odkazem na jednotlivá ustanovení Nařízení Dublin III, dospěl k výše uvedenému rozhodnutí, neboť žalobce byl držitelem schengenského víza vydaného Litevskou republikou. Je pravdou, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce držitelem víza, jehož platnost končila před méně než šesti měsíci a proto byl aplikován článek 12 odst. 4 Nařízení Dublin III. Žalobce se domnívá, že v jeho případě žalovaný postupoval necitlivě, aniž by se vypořádal s tzv. diskrečním ustanovením upraveným v čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III, který říká, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to i přesto, že podle stanovených kritérií není k takovému rozhodnutí příslušný. Z vyjádření žalobce a listinných důkazů vyplývá, že žádost o vydání víza v Litevské republice byla podána pouze z operativních důvodů, poněvadž v případě podání žádosti o udělení víza v České republice, by bylo o předmětné žádosti rozhodnuto se značným časovým odstupem a žalobci by tak hrozilo riziko povolání do služby v ozbrojených silách. Žalobce nemá žádné vazby k Litevské republice, ba právě naopak jediné vazby má právě k České republice, kde se zdržuje jeho sestra, která se zaručila, že žalobci zajistí veškeré zázemí. Tato skutečnost tak měla být jednoznačně zvážena při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany před vydáním rozhodnutí o nepříslušnosti České republiky k jejímu posouzení, jelikož žalobce nemá k Litevské republice jakékoli osobní, rodinné a ekonomické vazby. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitky uváděné žalobcem, neboť neprokazuje, že by v průběhu své činnosti porušil ustanovení správního řádu či Nařízení Dublin III, čímž by vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Z žalobcem předloženého cestovního dokladu žalovaný zjistil, že v den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce držitelem schengenského víza vystaveného Litevskou republikou. Žalovaný v projednávaném případě aplikoval čl. 12 odst. 4 ve vztahu k odst. 2 téhož článku Nařízení Dublin III a požádal Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která svoji příslušnost uznala. Litevská republika je členem Evropské unie a tudíž k mučení a nelidskému zacházení ve smyslu zákona o azylu zde nedochází, jelikož státní mocí jsou dodržovány lidská práva a mezinárodní smlouvy. Ostatně ani sám žalobce nenamítal, že by jeho přemístění do Litevské republiky bylo nemožné z důvodu existence systematických nedostatků, které by sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího jednání ve smyslu čl. 3 Nařízení Dublin III. Je pravdou, že žalovaný mohl využít čl. 17 Nařízení Dublin III, nicméně diskreční ustanovení představuje oprávnění nikoli povinnost poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti. Žalovaný se domnívá, že pokud tedy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinen tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Nařízeného ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 11. 9. 2017, se žalobce nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv byl k jednání řádně a včas v intencích ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce předvolán.

Při téžže ústním jednání pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost s odkazem na obsah správního spisu, který předložil žalovaný, a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 71 odst. 2 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu postoupeného žalovaným, konkrétně z protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2016, soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce se narodil 7. 1. 1996 ve městě Krivoj Rog nacházející se v Dněpropetrovské oblasti na Ukrajině. Je řecko-katolického vyznání, bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti se státní příslušností Ukrajina. Je schopen se dorozumět ve dvou jazycích, konkrétně ukrajinském a ruském. Je svobodný a bezdětný. Z Ukrajiny naposledy odcestoval v roce 2015. Na území České republiky poprvé přicestoval v roce 2015 na litevské vízum. V současnosti nemá udělené vízum a rovněž nevlastní ani povolení k pobytu v jiných státech. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem podání žádosti byla jeho víra, která mu neumožňuje zabíjet. Ukrajina se nachází ve válečném konfliktu, kde nedobrovolně válčí ukrajinští obyvatelé, kteří navíc nedisponují dostatečnou bojovou výstrojí. Žalobce se proto rozhodl odcestovat za sestrou žijící a pracující na území České republiky jako stomatoložka. On sám má rovněž vystudovanou zubní techniku. S rodiči nemá vřelé vztahy a jeho přítelkyně, se kterou společně žili na Krymu, se vrátila zpět na Ukrajinu. O litevské vízum požádal z důvodu rychlejšího vízového procesu. V odcestování do Litevské republiky mu nic nebrání, ale rád by zůstal v České republice u své sestry. Zároveň však uvedl, že nesouhlasí s předáním do Litevské republiky.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru.

Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Dublin III se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil aplikovatelnost čl. 17 Nařízení Dublin III, kdy i přes výčet důvodů nepřevzal azylové řízení žalobce do své kompetence. Soud k tomuto uvádí následující.

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný provedl postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v čl. 8 až 11 Nařízení Dublin III, a následně aplikoval kritérium dle čl. 12 odst. 4 ve vztahu k odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, které říká, že je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech.

Z dosavadní judikatury správních soudů vyplývají tato zjištění. „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“ (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48, dostupný na

www.nssoud.cz). Pro aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III, tak automaticky nevzniká právní nárok, poněvadž se jedná o právo členského státu využít tohoto institutu nikoli povinnost.

Žalovaný možnost využití diskrečního oprávnění přezkoumal, zvážil všechny okolnosti a dospěl k závěru, že tohoto institutu nevyužije. Své rozhodnutí náležitě v napadeném rozhodnutí odůvodnil, přičemž poukázal na skutečnost, že neexistují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanové Nařízením Dublin III. V této souvislosti konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů či dle Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Litevské republice deklarovalo. Litevská republika je považována všemi státy Evropské unie za bezpečnou zemi, kde o mezinárodní ochranu požádá ročně tisíce uprchlíků. Z uvedeného je tak patrné, že postup žalovaného při rozhodování o aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III probíhalo v souladu s právní úpravou obsaženou v daném nařízení. S ohledem na výše uvedené, tak soud shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, PhD. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.